

ΚΟΛΟΜΒΑ

Διήγημα Προσπεύρου Μεριμέ.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

ΙΔ'

Ἡ Σαβερία ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ· ὁ Ὅρσος ἠδυνάτει νὰ καταστείλῃ τὴν ἀνυπομονησίαν του, ὅτε μετὰ πολλὴν ὄραν ἤλθε τέλος αὕτη φέρουσα τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν μικρὰν Χιλίνα, ἡ ὁποία ἐτριβε τοὺς ὀφθαλμούς, διότι τὴν ἐξύπνησαν ὅτε εὕρισκετο εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον.

«Τί θέλεις ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὄραν, μικρά; ἠρώτησεν ὁ Ὅρσος.

— Ἡ κυρά μ' ἐφώναξεν, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

— Τί διάβολον νὰ τὴν θέλῃ; » διανοήθη ὁ Ὅρσος· ἀλλ' ἔσπευσε νὰ ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπιστολήν τῆς μίς Λυδίας καὶ ἐν ᾧ ἀνεγίνωσκε ταύτην ἡ Χιλίνα ἀνέβη εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἀδελφῆς του.

«Ὁ πατήρ μου ἦτο ἐπὶ τινα καιρὸν ἀσθενής, κύριε, ἔγραφεν ἡ μίς Νέβιλ, ἄλλως δὲ ἔνεκα τῆς πρὸς τὸ γράφειν ὀκνηρίας του, εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ ἀναπληρώσω αὐτόν. Πρό τινων ἡμερῶν, ὡς εἰξέυρετε, ἐβράχη τοὺς πόδας εἰς τὸν αἰγιαλόν, ἀντὶ νὰ θαυμάσῃ μεθ' ἡμῶν τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, καὶ αὐτὸ μόνον ἔφθανεν εἰς τὴν ἀξιόλογον νῆσόν σας διὰ νὰ τὸν καταρτίψῃ εἰς τὴν κλίνην πυρέσσοντα. Φαντάζομαι ἀπὸ ἐδῶ τί μορφασμοὺς θὰ κάμετε ἀκούοντες κατηγορίας τῆς πατρίδος σας· θὰ ζητῆτε βεβαίως τὸ ἐγχειρίδιόν σας, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχετε πλέον ἐγχειρίδιον. Ὁ πατήρ μου λοιπὸν ὑπέφερεν ὀλίγον ἐκ πυρετοῦ, ἐγὼ δὲ ὑπέφερα ἐκ μεγάλου φόβου· ὁ νομάρχης, ὃν ἐπιμένω θεωροῦσα ἐρασιμώτατον, μᾶς ἐπρομήθευσεν ἱατρὸν, ἐρασιμώτατον ἐπίσης, ὅστις ἐντὸς δύο ἡμερῶν μᾶς ἀπήλλαξε τοῦ κακοῦ· ὁ πυρετὸς δὲν ἐπανῆλθεν, ὁ δὲ πατήρ μου θέλει νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ κυνήγια του, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸν ἀφίνω ἀκόμη. — Πῶς εὑρετε τὸ ὄρεινόν μέγαρόν σας; ὁ βόρειος πύργος σας εἶναι ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του; Ἐπιφαίνονται εἰς αὐτὸν ἀκόμη φαντάσματα; Σὰς κάμνω ὅλας αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις, διότι ὁ πατήρ μου ἐνθυμεῖται, ὅτι τοῦ ὑπεσχίθητε δορκάδας, ἀγριοχοίρους καὶ μούσμονας... ἡ δὲν τὰ λέγον μούσμονας τὰ παράξενα ἐκεῖνα ζῶα; Μέλлонτες νὰ μεταβῶμεν εἰς Βαστίαν, ὅπως ἐκεῖθεν ἀπέλθωμεν τῆς Κορσικῆς, σκοπεύομεν νὰ ζητήσωμεν ὅπως μᾶς φιλοξενήσητε, ἐλπίζω δὲ ὅτι τὸ μέγαρον τῶν Δέλλα Ρέββια, τὸ ὁποῖον μᾶς παρεστήσατε ὡς σαθρὸν καὶ πεπαλαιωμένον, δὲν θὰ κρημισθῇ διὰ νὰ μᾶς θάψῃ ὑπὸ τὰ εἰρεπιά του, ὅταν θὰ καταλύσωμεν ἐν αὐτῷ. Ἄν καὶ ὁ νομάρχης εἶναι τόσο φιλόφρων, ὥστε μετ' αὐτοῦ συνομιλῶν τις

ἔχει ἀνεξάντλητον ὕλην ὀμιλίας—ἀλήθεια, κολακεύομαι ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι τὸν ἐτρέλλανα—ὁμοῦς συνομιλήσαμεν καὶ περὶ τῆς εὐγενείας σας. Αἱ δικαστικαὶ ἀρχαὶ τῆς Βαστίας τῷ ἔστειλαν μερικές ὁμολογίας ἐνὸς φαυλοβίου, τὸν ὁποῖον κρατοῦν εἰς τὰς φυλακάς, καὶ αἱ ὁμολογίαι αὐταὶ ἀναιροῦσι καθ' ὀλοκληρίαν ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ὑποφίας σας· ὥστε δὲν ἔχει πλέον λόγον ὑπάρξεως ἡ ἔχθρα σας, ἡ ὁποία ἐνίστε μὲ ἀνησύχει. Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον τοῦτο μὲ εὐχαρίστησεν. Ὅτε ἀνεχωρήσατε μετὰ τῆς ὠραίας μοιρολογιστρίας, ἔνοπλος, μὲ συθρωπὸν τὸ βλέμμα, μοὶ ἐφάνητε πλειότερον τοῦ συνήθους Κορσικανός. . . ὑπὲρ τὸ δέον μάλιστα Κορσικανός. Basta! Σὰς γράφω τόσο πολλά, διότι μὲ ἔχει καταλάβῃ πλῆξις. Ὁ νομάρχης θὰ ἀναχωρήσῃ, φεῦ! ἐντὸς ὀλίγου. Ὅταν θὰ κινήσωμεν διὰ τὰ βουνά σας θὰ σὰς τὸ ἀναγγειλωμεν, καὶ θὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ γράψω πρὸς τὴν δεσποσύνην Κολόμβαν καὶ νὰ τὴν ζητήσω ἀνθότυρον, ma solenne. 1) Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ, προσφέρατε εἰς αὐτὴν τοὺς ἐγκαρδίους ἀσπασμοὺς μου. Κάμνω μεγάλην χρῆσιν τοῦ ἐγχειριδίου της, διότι κόπτω δι' αὐτοῦ τὰ φύλλα ἐνὸς μυθιστορήματος, τὸ ὁποῖον ἔφερα ἐκ Γαλλίας· ἀλλ' ὁ φοβερός σίδηρός του ἀγανακτεῖ διὰ τὸ ταπεινωτικὸν τοῦ ἔργου καὶ μοῦ σχίζει οἰκτρῶς τὸ βιβλίον. Χαίρετε, κύριε· ὁ πατήρ μου σὰς στέλλει his best love. 2) Πείσθητε εἰς τοὺς λόγους τοῦ νομάρχου· εἶναι ἀνὴρ συνετός, καὶ παρεκκλίνει τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, νομίζω, πρὸς χάριν ὑμῶν· μεταβαίνει ὅπως θέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον κτιρίου τινὸς ἐν Κόρτε. Φαντάζομαι πόσον μεγαλοπρεπῆς θὰ ἦναι ἡ τελετὴ αὕτη καὶ σφόδρα λυπούμαι, διότι ἀδυνατῶ νὰ παραστῶ καὶ ἐγὼ μάρτυς αὐτῆς. Ἀνώτερος ὑπάλληλος, φορῶν κεντητὴν στολήν, μεταξίνας περινημιῖδας, λευκὴν ζώνην, καὶ κρατῶν μυστήριον!.. καὶ ἔπειτα λόγος· καὶ ἡ τελετὴ θὰ ἐπισφραγισθῇ ὑπὸ ζητωκραυγῶν ἐπανειλημμένων ὄλου ἐκείνου τοῦ πλήθους ὑπὲρ τοῦ βασιλέως!—Θὰ κολακευθῇ ἴσως ἡ φιλαυτία σας, ὅταν ἴδητε ὅτι πρὸς χάριν ὑμῶν ἐγέμισα καὶ τὰς τέσσαρας σελίδας· ἀλλὰ τοῦτο προέρχεται, κύριε, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐκ τῆς πλήξεως ἡ ὁποία μὲ κατέλαβε, καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐπιτρέπω καὶ εἰς ὑμᾶς νὰ μοὶ γράψητε ἐν ἐκτάσει. Ἀλήθεια, παράδοξον μοὶ φαίνεται, ὅτι δὲν μοὶ ἀνηγγείλατε ἀκόμη τὴν αἰσίαν ἄφιξίν σας εἰς τὸ ἐν Πετρανέρα μέγαρον.

ΛΥΔΙΑ.

«Γ. Γ. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσητε τὸν νομάρχην καὶ νὰ κάμητε ὅτι σὰς εἶπη. Συνεφωνήσαμεν ἀπὸ κοινοῦ, ὅτι οὕτω ὀφείλετε νὰ πράξῃτε, καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ.»

Ὁ Ὅρσος ἀνέγνω τρεῖς ἢ τετράκις τὴν ἐπιστο-

1) Ἄλλ' ἐκλεκτόν.

2) Τὴν ἄκραν ἀγάπην του.

λὴν ταύτην, ποικιλοτρόπως σχολιάζων αὐτὴν ἐν ἐκάστη ἀναγνώσει· ἔπειτα ἔγραψε μακρὰν ἀπόκρισιν, ἣν παρήγγειλεν εἰς τὴν Σαθερίαν νὰ δώσῃ εἰς χωρικόν τινα, μέλλοντα νὰ ἀναχωρήσῃ κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα εἰς Αἰάκειον. Μετὰ δὲ τοῦτο οὐδ' ἐσκέπτετο πλέον νὰ συζητήσῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του περὶ τοῦ ἀληθοῦς ἢ ψευδοῦς τῶν κατὰ τῶν Βαρρικίνη κατηγοριῶν, διότι ἔνεκα τῆς ἐπιστολῆς τῆς μῆς Λυδίας ἔβλεπε τὰ πάντα ῥόδινα, καὶ οὔτε ὑπονοίας εἶχεν, οὔτε μῖσος ἤσθάνετο πλέον. Ἀναμείνας ἐπὶ πολλὴν ὥραν νὰ καταβῆ ἢ ἀδελφὴ του, ἀφ' οὗ αὕτη δὲν ἤρχετο, ὑπῆγε νὰ κοιμηθῆ, αἰσθανόμενος ἀνακουφισιν ἀπὸ τοῦ βάρους ὅπερ μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου ἐπίεζε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἡ Χιλίνα ἀνεχώρησε, μυστικὰς λαβοῦσα ὀδηγίας, ἡ δὲ Κολόμβια διήνυσε τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς ἀναγινώσκουσα παλαιὰ ἔγγραφα. Κατὰ τὴν χαυραγὴν ἤκουσε βιπτόμενα εἰς τὰ παράθυρά της μικρὰ χαλίγια· ἐνόησασα τὸ σημεῖον κατέβη εἰς τὸν κῆπον καὶ ἀνοίξασα κρυφίαν τινὰ θύραν εἰσῆγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν δύο ἄνδρας, ἀγρίους τὴν ὄψιν· ἐφρόντισε δ' εὐθὺς νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ νὰ τοῖς δώσῃ νὰ φάγωσιν. Τίνες δ' ἦσαν οἱ ἄνδρες ἐκείνοι θὰ μάθωμεν μετ' ὀλίγον.

ΙΕ'

Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς πρωίας εἰς θεράπων τοῦ νομάρχου ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ Ὀρσο. Εἶπε δ' οὗτος εἰς τὴν Κολόμβαν, ἥτις τὸν ὑπεδέχθη, ὅτι ὁ νομάρχης ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ ἀνέμενε τὸν ἀδελφόν της. Ἡ Κολόμβια ἄνευ δισταγμοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ ἀδελφός της πεσὼν ἐκ τῆς κλίμακος ἐξήρθρωσε τὸν πόδα του· καὶ ἐπειδὴ ἠδύναται νὰ περιπατήσῃ παρεκάλει θερμῶς τὸν κύριον νομάρχην νὰ τὸν συγχωρήσῃ, μεγίστην δὲ θὰ ἤσθάνετο πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην, ἂν εὐηρεστεῖτο νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ αὐτὸς εἰς τὴν οἰκίαν των. Μετ' ὀλίγον κατελθὼν ὁ Ὀρσος ἠρώτησε τὴν ἀδελφὴν του, ἂν ὁ νομάρχης ἔστειλε νὰ τὸν ζητήσῃ. «Σὰς παρακαλεῖ νὰ τὸν περιμένετε ἐδῶ,» ἀπεκρίθη ἐκείνη μετὰ πολλῆς ἀταραξίας. Παρῆλθεν ἡμίσεια ὥρα, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ κίνησις τις πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας τῶν Βαρρικίνη· ἐν τούτοις ὁ Ὀρσος ἠρώτησε τὴν Κολόμβαν, ἂν ἀνεκάλυψε τίποτε, ἐκείνη δ' ἀπεκρίθη, ὅτι θὰ ἐξηγηθῆ ἐνώπιον τοῦ νομάρχου. Προσεποιεῖτο πολλὴν ἀπάθειαν, ἀλλ' ἡ ὄψις καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐμαρτύρουν ὅτι ἦτο σφόδρα τεταραγμένη.

Τέλος εἶδον ἀνοιγομένην τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῶν Βαρρικίνη· πρῶτος δ' ἐξῆλθεν ὁ νομάρχης, φορῶν ὀδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ δήμαρχος καὶ ἀμφότεροι οἱ υἱοὶ του. Ἀπερίγραπτος δ' ἦτο ἡ ἐκπλήξις τῶν κατοίκων τῆς Πετρανέρας, οἵτινες ἀπὸ πρωίας παρεφύλαττον

νὰ ἰδῶσι τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πρώτου ἄρχοντος τῆς νήσου, ὅτε εἶδον αὐτὸν διερχόμενον μετὰ τῶν τριῶν Βαρρικίνη τὴν πλατεῖαν καὶ εἰσερχόμενον εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Δέλλα Ῥέββια, «Φιλίωνονται! ἀνεφώνησαν οἱ καινολόγοι τοῦ χωρίου.

— Καλὰ σὰς τὸ ἔλεγα ἐγώ, εἶπε γέρον τις· ὁ Ὀρσ' Ἀτῶνης ἔζησε παραπολὺν καιρὸν εἰς τὴνξενιτειάν, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φερθῆ παλληκρῖσια.

— Ὅμως, ἀπεκρίθη εἰς βεβδιανικός, παρατηρήσατε πῶς οἱ Βαρρικίνη ἴπηγαίνου εἰς αὐτόν. Ζητοῦν ψυχικόν.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ κατάφερον ὁ νομάρχης, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ γέρον. Δὲν ἔχουν τὴν σήμερον καρδιά οἱ νέοι, καὶ ἐν λεπτόν δὲν δίνουν διὰ τὸ αἷμα τοῦ πατέρα των, ὡς νὰ ἦσαν νόθοι.»

Οὗ σμικρὸν ἐξεπλάγη ὁ νομάρχης ἰδὼν τὸν Ὀρσον ὄρθιον καὶ ἐλευθέρως περιπατοῦντα. Ἡ Κολόμβια ὠμολόγησε διὰ βραχείων τὸ πταίσμα της καὶ ἐζήτησε συγγνώμην. «Ἄν ἐμένατε εἰς ἄλλην οἰκίαν, κύριε νομάρχα, εἶπεν, ὁ ἀδελφός μου θὰ ἤρχετο ἀπὸ χθὲς νὰ σὰς προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του.»

Ὁ Ὀρσο ἐντραπεῖς ἐζήτηε ἐπανειλημμένως συγγνώμην, βεβαιῶν ὅτι οὐδαμῶς εἶχε γνῶσιν τοῦ γελοίου ἐκείνου δόλου, δι' ὃν ἐξ ὅλης ψυχῆς ἐλυπεῖτο. Ὁ νομάρχης καὶ ὁ γέρον Βαρρικίνη ἔδειξαν, ὅτι πιστεύουσιν εἰλικρινεῖς τοὺς λόγους του βεβαιουμένους ἄλλως καὶ ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ ἐκ τῶν μομφῶν αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀδελφῆς του· ἀλλ' οἱ υἱοὶ τοῦ δημάρχου δὲν ἀπέκρυψαν τὴν δυσαρέσκειαν αὐτῶν. «Μὰς ἐμπαίζουσιν, εἶπεν ὁ Ὀρλανδούτσιο, ὑψώσας τὴν φωνήν, ὥστε νὰ ἀκουσθῆ.»

— Ἄν μοῦ εὐθιαιεν τέτοιαις ἱστορίαις ἢ ἀδελφῆ μου, εἶπεν ὁ Βιντσετέλλο, θὰ τῆς ἐκοβα γρήγορα τὴν ὄρεξιν νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ.»

Οἱ λόγοι οὗτοι καὶ ὁ τόνος τῆς ἀπαγγελίας αὐτῶν δυσηρέστησαν τὸν Ὀρσο, καὶ ἐψύχρναν οὐκ ὀλίγον τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ διαθέσεις· ἀντήλλαξε δὲ πρὸς τοὺς νέους Βαρρικίνη βλέμματα ἠκιστα προσηνῆ.

Ἐν τούτοις πάντες ἐκάθησαν, πλὴν τῆς Κολόμβας, ἡ ὁποία ἴστατο ὄρθια πλησίον τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου· πρῶτος δὲ λαβὼν τὸν λόγον ὁ νομάρχης, μετὰ κοινὰς τινὰς φράσεις περὶ τῶν ἐγγχωρίων προλήψεων, παρετήρησεν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ αὐταὶ αἱ τὰ μάλιστα ἀδιάλλακτοι ἔχθραι προήρχοντο ἐκ παρανοήσεων. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν δήμαρχον, εἶπεν αὐτῷ ὅτι οὐδέποτε ὁ κύριος Δέλλα Ῥέββια ὑπέθεσε τὴν οἰκογενεῖαν Βαρρικίνη ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ἐνεχομένην εἰς τὴν συγγενεὴν πρᾶξιν, τὴν στερήσασαν αὐτόν τοῦ πατρὸς του· ὅτι ἀληθῶς εἶχε πρὸ τινος μερικῆς ἀμφιβολίας ὡς πρὸς ἐν ἐπεισόδιον τῆς δικῆς τῶν δύο οἰκογενειῶν· ὅτι τὰς ἀμφιβολίας ἐκείνας ἐδί-

καιολόγουν ἢ μακρὰ ἀπουσία τοῦ κυρίου Ὅρσο καὶ τὸ εἶδος τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας εἶχε λάβῃ· ἀλλ' ὅτι διαφωτισθεὶς ἐσχάτως ἐκ προσφάτων ἀποκαλύψεων, οὐδεμίαν εἶχε πλέον ἀφορμὴν παραπόνου, καὶ ἐπεθύμει τοῦ λοιποῦ νὰ διάγῃ ὡς φίλος καὶ ἀγαθὸς γείτων μετὰ τοῦ κ. Βαρρικίνη καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ.

Ὁ Ὅρσο προσέκλινε, προδήλως δυσανασχέτων ὁ κ. Βαρρικίνη ἐφέλλισε λέξεις τινάς, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ἤκουσεν, οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ ἐκύτταζαν τὰς δοκοὺς τῆς στέγης. Ὁ νομάρχης, ἐξακολουθῶν τὴν ὁμιλίαν του, ἐμελλε νὰ εἶπῃ καὶ πρὸς τὸν Ὅρσο τὰ ἀνάλογα τῶν ὄσων εἶπε πρὸς τὸν Βαρρικίνη, ὅτε ἡ Κολόμβια, ἐξαγαγοῦσα τῆς ποδῆς τῆς ἔγγραφά τινά, προεχώρησε σοβαρῶς ἀναμέσον τῶν συμβαλλομένων.

«Τὰ μέγιστα θὰ χαρῶ, εἶπεν, ἀν παύσῃ ἡ ἔχθρα τῶν οἰκογενειῶν μας· ἀλλὰ διὰ νὰ γείνη εἰλικρινὴς ἡ συμφιλίωσις πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμεν σαφῶς, ὥστε νὰ ἐξαλειφθῇ πᾶν ἔχθος ἀμφιβολίας... — Κύριε νομάρχα, εὐλόγως ὑπώπτευσον τὴν ὁμολογίαν τοῦ Θωμᾶ Βιάγκη, γνωρίζουσα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο φαῦλος. — Εἶπον ὅτι πιθανῶς οἱ υἱοὶ σας εἶχον ἐνταμίωσιν τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Βαστίας...»

— Εἶναι ψεῦμα, ὑπολαθῶν εἶπεν ὁ Ὀρλανδούτσιο, ἐγὼ δὲν τὸν ἐντάμωσα. »

Ἡ Κολόμβια ἐκύτταζεν αὐτὸν περιφρονητικῶς καὶ ἐξηκολούθησε μετ' ἀπαθείας κατὰ τὸ φαινόμενον.

«Μᾶς ἐξηγήσατε τί συμφέρον ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἔχῃ ὁ Θωμᾶς διὰ νὰ ἀπειλήσῃ τὸν κ. Βαρρικίνη ἐξ ὀνόματος διαδοῆτου ληστοῦ, εἰπόντες ὅτι ἤθελε διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐνοικίασιν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του Θεόδωρον τοῦ μύλου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ μου ἐλάμβανεν ἐλάχιστον ἐνοίκιον...»

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι πρόδηλον, εἶπε ὁ νομάρχης.

— Ἀφ' οὗ ὁ Βιάγκη ἦτο, ὡς φαίνεται, φαῦλος, τὰ πάντα ἐξηγοῦνται, εἶπε καὶ ὁ Ὅρσο, πλανηθεὶς ἐκ τῆς κατ' ἐπίφασιν ἀπαθείας τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἡ πλαστὴ ἐπιστολή, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Κολόμβια, τῆς οἱ ὀφθαλμοὶ ἤρχισαν νὰ προσλαμβάνωσι ζωηροτέραν λάμψιν, φέρει χρονολογίαν 11 Ἰουλίου. Ὁ Θωμᾶς εὐρίσκετο τότε πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐν τῷ μύλῳ.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ δήμαρχος τεταραγμένος κᾶπως.

— Τί συμφέρον λοιπὸν εἶχεν ὁ Θωμᾶς Βιάγκη; ἀνεφώνησεν ἡ Κολόμβια θριαμβικῶς. Ὁ χρόνος τῆς μισθώσεως τοῦ ἀδελφοῦ του εἶχε λήξῃ, ἐπειδὴ ὁ πατήρ μου τῷ εἶχε δηλώσῃ ὅτι θεώρει λελυμένην τὴν μίσθωσιν τὴν 1 Ἰουλίου. Ἐδῶ εἶναι τὸ κατάστιχον τοῦ πατρός μου, τὸ σχέδιον τῆς

δηλώσεως, ἡ ἐπιστολὴ ἐνός μεσίτου ἐν Αἰακείῳ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπρότεινεν ἄλλον μύλωναν. »

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἔδωκεν εἰς τὸν νομάρχην τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἐκράτει εἰς χεῖρας.

Πάντες τότε ἐξεπλάγησαν· ὁ δήμαρχος ὡχρίασε προφανῶς, ὁ δὲ Ὅρσο σκυθρωπάσας προεχώρησεν ἵνα ἐξετάσῃ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἀνεγίνωσκεν ὁ νομάρχης μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

«Μᾶς ἐμπαιζοῦσιν! ἀνεφώνησε καὶ αὖθις ὁ Ὀρλανδούτσιο ἐγερθεὶς ὀργίλος. Πηγαίνωμεν, πατέρα, δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ!»

Μία στιγμὴ ἤρκεσεν ὅπως ἀναλάβῃ ὁ κ. Βαρρικίνη τὴν συνήθη ἀταραξίαν του. Ἐζήτησε νὰ παρατηρήσῃ τὰ ἔγγραφα, καὶ ὁ νομάρχης σιωπῶν τῷ ἔδωκεν αὐτά. Τότε δὲ ἀνυψώσας εἰς τὸ μέτωπον τὰ πράσινα δίοπτρα τὰ ἀνεγίνωσκεν ἐπιτροχάδην μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας, ἐν ᾗ ἡ Κολόμβια τὸν ἐκύτταζεν ὡς τίγρις βλέπουσα δορκάδα πλησιάζουσαν εἰς τὸν φωλεόν, ὅπου εὐρίσκονται τὰ σκυμνία αὐτῆς.

«Ἄλλὰ εἶπεν ὁ κ. Βαρρικίνη, καταβιβάζων τὰ δίοπτρα καὶ ἀποδίδων τὰ ἔγγραφα τῷ νομάρχῃ, — γνωρίζων τὴν ἀγαθότητα τοῦ μακαρίτου συνταγματάρχου... ὁ Θωμᾶς θὰ ὑπέθεσεν... ἦτο εὐλογον νὰ ὑποθέσῃ... ὅτι ὁ μακαρίτης συνταγματάρχης θὰ μετέβαλλε γνώμην καὶ δὲν θὰ ἔλυε τὴν μίσθωσιν... Καὶ πραγματικῶς ἡ μίσθωσις δὲν ἐλύθη, ἄρα...»

— Τὴν μίσθωσιν ἀνενέωσα ἐγὼ, εἶπεν ἡ Κολόμβια περιφρονητικῶς. Ἀποθανόντος τοῦ πατρός μου ἔπρεπεν ἕνεκα τῆς θέσεώς μου νὰ μὴ δυσαρεστῶ τοὺς πελάτας τῆς οἰκογενείας μου.

— Ὅμως, εἶπεν ὁ νομάρχης, αὐτὸς ὁ Θωμᾶς ὁμολογεῖ ὅτι ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν... εἶναι φανερόν.

— Φανερόν εἰς ἐμὲ εἶναι, ὑπολαθῶν εἶπεν ὁ Ὅρσο, ὅτι μεγάλαι ἀτιμίαι ὑποκρύπτονται εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Ἐχω καὶ μίαν ἄλλην βεβαίωσιν τῶν κυρίων αὐτῶν νὰ ἀναιρέσω,» εἶπεν ἡ Κολόμβια. Ἦνοιξε δὲ τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου, καὶ παρτα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Βρανδολάτσο, ὁ προλύτης τῆς θεολογίας καὶ ὁ κύων Μπροῦσκος. Ἀμφότεροι οἱ φυγῶδικοὶ ἦσαν ἄσπλοι, τούλάχιστον τὰ ὄπλα των δὲν ἐφαίνοντο· ἐφόρουσαν σελάχιον περὶ τὴν ὀσφύν, ἀλλ' ἔλειπε τὸ πιστόλιον, τὸ ἀπαραίτητον τοῦ σελαχίου συμπλήρωμα. Εἰσελθόντες εἰς τὴν αἴθουσαν ἀπεκάλυψαν μετὰ σεβασμοῦ τὴν κεφαλὴν.

Εὐνόητος εἶναι ἡ ταραχὴ, ἡ καταλαβοῦσα τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἕνεκα τῆς αἰφνιδίας ἐμφανίσεως τῶν φυγῶδικων. Ὁ δήμαρχος ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ ὑπτίως· οἱ υἱοὶ του παρετάχθησαν θαρραλέως ἐμπροσθεν αὐτοῦ, τὴν χεῖρα ἔχοντες εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ φορέματός των, ὅπου ἐζήτουν τὰ ἐγχειρίδια αὐτῶν. Ὁ νομάρχης ἐκινήθη πρὸς

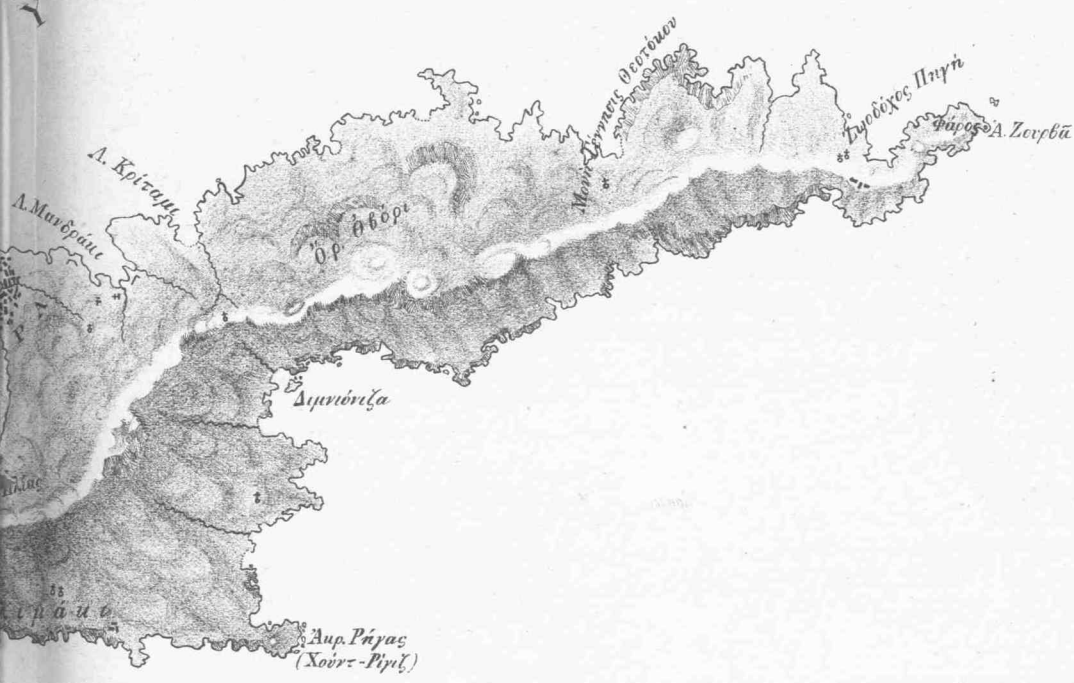
Πλέτι ΕΡΜΙΟΝΙΣ
 Ιχθυοτροφεϊον
 Καμπουργα
 Μετόχι
 Πηγὴ ὕδατος

ΕΡΜΙΟΝΙΚΟΣ
 ΚΟΛΠΟΣ

Σ
 Τ
 Ε
 Ν
 Ο
 Ν

Υ Δ Ρ Α Σ

Υ Δ Ρ Α

Κατὰ τὸν ἀγγλικὸν ὑδρογραφικὸν χάρτην
ὑπὸ Ἀντ. Μιλιάρσκη

Ὁ θάλασος Ἰῶρας μετρεῖ εἰς
Πλάτος 37° 21' 47", Β. Μήκος 23° 35' 4". Α. Γραν.

τὴν θύραν, ἐν ᾧ ὁ Ὅρσο ἀρπάσας ἐκ τοῦ περι-
λαιμίου τὸν Βρανδολάτσο ἐκραύγασεν.

« Ἄθλιε! Τί θέλεις ἐδῶ;

— Προδοσία! » ἀνεφώνησεν ὁ δῆμαρχος, προσ-
παθῶν νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν ἄλλ' ἢ Σαβερία εἶχε
κλείσῃ αὐτὴν ἐξῶθεν διὰ διπλῆς στροφῆς, κατὰ
διαταγὴν τῶν φυγοδικῶν, ὡς ἐγνώσθη μετὰ
ταῦτα.

« Καλοὶ μου ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ Βρανδολάτσο,
μὴ ἔχετε κἀνένα φόβον. Μὴ νομίζετε πῶς εἶμαι
κακὸς διάβολος ἐπειδὴ φαίνομαι ἄγριος. Δὲν ἐ-
χομεν κἀνένα κακὸν σκοπὸν. Κύριε νομάρχχα, σὰς
προσκυνῶ — Κύριε ὑπολοχαγέ, ἤσυχαι... θὰ μὲ πνί-
ξετε. — Ἦλθομεν ἐδῶ, ὡς μάρτυρες. Ἐμπρός,
λέγε σύ, παπᾶ, ποῦ ἔχεις ἀκονισμένην τὴν γλῶσ-
σάν σου.

— Κύριε νομάρχχα, εἶπεν ὁ θεολόγος, δὲν ἔχω
τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶμαι γνωστός. Ὀνομάζομαι Γιο-
κάντος Καστρικῶν, γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα πα-
πᾶς... Ἄ! μ' ἐθυμείσθε τώρα! Ἡ δεσποσύνη,
τὴν ὅποιαν δὲν ἔχω ἐπίσης τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
γνωρίζω, ἔστειλε καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς δώσω
πληροφορίαν περὶ ἐνὸς κάποιου Θωμᾶ Βιάγκη, μὲ
τὸν ὅποιον εἴμεθα εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Βαστίας,
πρὸ τριῶν ἐβδομάδων. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ σὰς
εἶπω...

— Μὴ λαμβάνετε αὐτὸν τὸν κόπον, εἶπεν ὁ
νομάρχχα· δὲν θέλω νὰ ἀκούσω τίποτε ἀπὸ ἄν-
θρωπον ὅποιος εἴσθε σεῖς... Κύριε Δέλλα Ῥέββια,
ἐλπίζω τούλαχιστον, ὅτι κατ' οὐδὲν ἐνέχεσθε σεῖς
εἰς τὴν μυστράν αὐτὴν σκευωρίαν. Ἄλλ' ἂν σεῖς
ὀρίζετε ἐδῶ, εἰπέτε νὰ ἀνοίξωσι τὴν θύραν. Ἡ
ἀδελφή σας θὰ δώσῃ πιθανῶς λόγον διὰ τὰς
παραδόξους συνεννοήσεις, ὅπου ἔχει πρὸς τοὺς
ληστάς.

— Κύριε νομάρχχα, εἶπεν ἡ Κολόμβια, λάβετε
τὴν καλωσύνην νὰ ἀκούσετε τί θὰ εἴπῃ ὁ ἄνθρω-
πος. Ἦλθετε ἐδῶ διὰ νὰ ἀποδώσῃτε δικαιοσύ-
νην εἰς ὅλους καὶ καθήκον ἔχετε νὰ ἐξιχνιάσῃτε
τὴν ἀλήθειαν. Ὁμιλήσατε, Γιοκάντο Καστρι-
κῶν...

— Μὴ τὸν ἀκούσετε! ἀνεφώνησαν ἐν ταυτῷ
καὶ οἱ τρεῖς Βαρρικίνη.

— Ἄν ὅλοι καλῆτε διὰ μιᾶς, εἶπε μειδιῶν ὁ
φυγοδικός, δὲν θὰ ὑπάρχῃ τρόπος νὰ συνεννοηθῶ-
μεν. Εἰς τὴν φυλακὴν λοιπὸν εἶχον σύντροφον,
ὄχι φίλον, αὐτὸν τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος Θωμᾶν. Σύ-
χνότατα ἐπεσκεπτετο αὐτὸν ὁ κύριος Ὁρλανδού-
τσιο...

— Ψεῦμα! ἀνεφώνησαν ἐνταυτῷ ἀμφοτέροι
οἱ ἀδελφοί.

— Δύο ἀρνήσεις ἀποτελοῦσι κατάφασιν, εἶπεν
ἀπαράχως ὁ Καστρικῶν. Ὁ Θωμᾶς εἶχε χρή-
ματα· ἔτρωγε καὶ ἔπινε τὰ καλλίτερα φαγητὰ
καὶ ποτὰ. Εἰς ἐμὲ ἀρέσκει πάντοτε ἡ καλοπέ-
ρασις (εἶναι αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον τῶν ἐλαττωμά-

των μου), καὶ διὰ τοῦτο ἂν καὶ ἀηδίαζα νὰ
συναναστρέφωμαι μὲ αὐτὸν τὸν ἄχρειον, ὅμως
πολλάκις ἐδέχθην νὰ φάγωμεν μαζί. Ἐξ εὐγνω-
μοσύνης, τοῦ ἐπρότεινα νὰ δραπετεύσωμεν ὁ-
μοῦ... Μία κοπέλλα... εἰς τὴν ὅποιαν εἶχα συμ-
πάθειαν, μοῦ ἠγόλυσε τὴν δραπέτευσιν... δὲν
θέλω νὰ ἐνοχοποιήσω κἀνένα. Ὁ Θωμᾶς δὲν ἐ-
δέχθη, μοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο ξέννοιαστος, ἐπειδὴ ὁ δι-
κηγὸρος Βαρρικίνη τὸν εἶχε συστήσῃ εἰς ὅλους
τοὺς δικαστάς, καὶ ὅτι θὰ ἔβγαίνεν ἀθῶος ὡσεὶ
περιστερά, καὶ μὲ χρήματα μάλιστα εἰς τὴν
τέσπην. Ἐγὼ ὅμως ἐπροτίμησα νὰ πάρω ἴλιγον
ἄερα ἔξω. Εἶπα καὶ ἐλάλησα.

— Ὅσα εἶπεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὅλα
ψεῦδη ἀνανιδέστατα, εἶπεν ἐντόνως ὁ Ὁρλανδού-
τσιο. Ἄν εἴμεθα ἔξω εἰς τὰ ἀνοικτὰ, ὁ καθεὶς
μὲ τὸ τουφέκι του, δὲν θὰ ὠμίλει κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπον.

— Αὐταῖς εἶναι κουταμάραις! ἀνεφώνησεν ὁ
Βρανδολάτσο. Μὴν τὰ βάνης μὲ τὴν παπᾶ, Ὁρ-
λανδούτσιο.

— Θὰ μὲ ἀφήσῃτε ἐπὶ τέλους νὰ ἐξέλθω, κύ-
ριε Δέλλα Ῥέββια; εἶπεν ὁ νομάρχχα κτυπῶν τὸν
πόδα ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Σαβερία! Σαβερία! ἐκραύγασεν ὁ Ὅρσο,
ἄνοιξε τὴν θύραν, νὰ σὲ ἴσῃ ὁ διάβολος!

— Μίαν στιγμὴν, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ
Βρανδολάτσο. Εἶναι χρεῖα νὰ πᾶμε πρῶτα ἡμεῖς
ἰς τὴν δουλειὰ μας. Κύριε νομάρχχα, εἶναι συνή-
θεια, ὅσοι ἀνταμῶνονται εἰς τὸ σπίτι κοινοῦ φί-
λου, νὰ δίδουν μεταξύ των μισθῆς ὥρας καιρὸν,
κατὰ τὴν ἀναχώρησιν. »

Ὁ νομάρχχα τὸν ἐκύτταξε περιφρονητικῶς.

« Προσκυνῶ ὅλην τὴν συντροφιά, » εἶπεν ὁ
Βρανδολάτσο. Ἐπειτα δὲ προτείνας ὀρίζοντιως
τὸν βραχίονα. « Ἐλα, Μπροῦτσκο, εἶπε, πήδησε
πρὸς τιμὴν τοῦ κυρίου νομάρχχου! »

Ὁ κύων ἐπήδησεν, οἱ δὲ φυγοδικοί φορέσαντες
ἐν σπουδῇ τὰ ὄπλα των ἐν τῷ μαγειρείῳ ἔφυγον
διὰ τοῦ κήπου· ἠκούσθη μετ' ὀλίγον ὄξύς συρι-
γμός καὶ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἀνεψῆθη, ὡς διὰ
μαγείας.

« Κύριε Βαρρικίνη, εἶπεν ὁ Ὅρσο, μόλις συγ-
κρατῶν τὴν ὄργην αὐτοῦ, σὰς θεωρῶ πλαστογρά-
φον. Σήμερον ἀμέσως θὰ ὑποβάλω εἰς τὴν εἰσαγ-
γελίαν μῆνυσιν ἐναντίον σας ἐπὶ πλαστογραφίᾳ
καὶ συνοχοῇ μετὰ τοῦ Βιάγκη. Πιθανῶς δὲ καὶ
δι' ἄλλην στυγερωτέραν πράξιν θὰ σὰς καταγ-
γείλω.

— Καὶ ἐγὼ, κύριε Δέλλα Ῥέββια, εἶπεν ὁ
δῆμαρχος, θὰ ὑποβάλω μῆνυσιν κατ' ὑμῶν ἐπὶ
ἀποπειρᾷ φόνου καὶ ἀποκρύψει φυγοδικῶν καὶ φυ-
γοποιῶν. Ἐν τούτοις ὁ κ. νομάρχχα θὰ σὰς συ-
στήσῃ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν χωροφυλακὴν.

— Ὁ νομάρχχα θὰ κάμῃ τὸ καθήκον του, εἶ-
πεν ἐκεῖνος αὐστηρῶς. Θὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα

μέτρα, ὅπως μὴ διαταραχθῆ ἡ τάξις ἐν Πετρανέρι, καὶ θὰ μεριμνήσῃ ὅπως ἀποδοθῆ δικαιοσύνη. Ἀποτείνομαι, κύριοι, πρὸς ὅλους ὑμᾶς!»

Ὁ δήμαρχος καὶ ὁ Βινκετέλλος εἶχον ἐξέλθῃ ἤδη τῆς αἰθούσης, καὶ ὁ Ὀρλανδούτσιο ἠκολούθει τούτοις ὀπισθοχωρῶν, ὅτε πλησιάσας ὁ Ὀρσο εἶπεν αὐτῷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ. «Ὁ πατήρ σας εἶναι γέρον, καὶ ἐν ῥάπισμα ἐνδεχόμενον νὰ τὸν φονεύσῃ ὥστε ἐπιφυλάσσω τὸ ῥάπισμα διὰ σᾶς καὶ τὸν ἀδελφόν σας.»

Ἄντι νὰ ἀποκριθῆ, ὁ Ὀρλανδούτσιο ἔσυρε τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ ἐπέπεσεν ὡς μαινόμενος κατὰ τοῦ Ὀρσο· ἀλλὰ πρὶν δυνηθῆ νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ ὄπλου, ἡ Κολόμβια ἤρπασε τὸν βραχίονά του καὶ τὸν συνέστρεψε μετὰ δυνάμει, ταυτοχρόνως δ' ὁ Ὀρσο πλήξας αὐτὸν διὰ τοῦ γρόνθου κατὰ πρόσωπον, τὸν ἠνάγκασε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ μεθ' ἑρμῆς εἰς τὴν γωνίαν τῆς θύρας. Τὸ ἐγχειρίδιον ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ὀρλανδούτσιο, ἀλλ' ὁ Βινκετέλλος, κρατῶν τὸ ἰδικόν του ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅτε ἡ Κολόμβια πηδήσασα ἤρπασεν ἐν τουφέκιον, ἀποδείξασα αὐτῷ, ὅτι ἡ πάλῃ ἦτο ἄνισος. Τότε δὲ καὶ ὁ νομάρχης παρενέβη ὅπως τοὺς χωρίσῃ. «Θὰ ἀνταμώσωμεν καὶ πάλιν, Ὀρσ' Ἀντώνη!» ἐφώνασεν ὁ Ὀρλανδούτσιο. Καὶ κλείσας μεθ' ἑρμῆς τὴν θύραν ἐκλείδωσεν αὐτὴν ἔζωθεν, ὅπως λάβῃ καιρὸν νὰ φύγῃ.

[Ἔπειτα συνέχεια.]

ΕΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν ἔτει 1805

Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἀπόκεινται ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι καὶ ἐν, φέρον τὸν ἀριθ. 1594 καὶ δωρηθὲν εἰς τὴν Ἑταιρίαν ὑπὸ τοῦ κ. Π. Λάμπρου, περὶ οὗ δὲν ἐκρίναμεν μάταιον νὰ εἰπῶμεν ὀλίγα τινὰ ἐν τῇ Ἑστία. Τὸ ἐπὶ διφθέρας ἰταλιστὶ γεγραμμένον τοῦτο χειρόγραφον εἶναι δίπλωμα διορισμοῦ τοῦ Μιχαὴλ Παγκάλου ἐκ Κέας ὡς προξένου τῆς Ἐπτανήσου πολιτείας ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Μαΐου 1805, διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ ἐγγράφου παραγγέλλεται εἰς τοὺς ἐμπόρους, πλοίαρχους, ἰδιοκτῆτας, ναυκλήρους, ναυτιλλομένους καὶ πάντα ἄλλον πολίτην ἐπτανήσιον ὅσοι τυχὸν ἤθελον δι' ὑποθέσεις των πορευθῆ εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ εἰς τοὺς εἰς αὐτάς ὑπαγομένους λιμένας νὰ ἀναγνωρίζωσιν ὡς προξένον τὸν εἰρημένον Πάγκαλον καὶ κάμνωσι γνωστὸν εἰς αὐτὸν τὸ ποῦ κατευθύνονται ὡς καὶ πᾶν ὅ,τι ἤθελον ἀποβλέπη εἰς τὰ πλοῖά των καὶ καθ' ὅλου πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ ἐν τῷ ἀξιώματι δι' οὗ περιέβλεπεν αὐτὸν ἡ Ἐπτανήσος

Πολιτεία καὶ νὰ ἐπιδεικνύωσιν αὐτῷ τὰ διαμονητήρια ἢ τὰ διαβατήρια αὐτῶν. Εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐπιτετραμμένον τῆς Ἐπτανήσου Πολιτείας ἀνατίθεται διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπίσης ἐγγράφου «νὰ ἐνεργήσῃ ὥστε νὰ λάβῃ ὁ πρόξενος παρὰ τῆς Ὑ. Πύλης τὰ συνήθη φερμάνια τῆς ἀναγνωρίσεως αὐτοῦ ἐν τῇ ῥηθείσῃ ιδιότητι του, ὥστε νὰ δύναται ἐλευθέρως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς παρακωλύσεως νὰ ἐνασκῆ τὰ καθήκοντά του κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ Προξενείου του.»

Τὸ ἐγγράφον φέρει ἄνωθεν καὶ κατὰ τὸ μέσον τῆς διφθέρας ἐντετυπωμένον διὰ καλῆς χαλκογραφίας τὸν βενετικὸν Λέοντα τοῦ Ἀγ. Μάρκου κρατοῦντα διὰ τοῦ δεξιῦ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἐπτὰ βέλη δηλοῦντα τὰς ἐπτὰ νήσους συνδεδεμένα διὰ ταινίας, ἐφ' ἧς εἶναι ἀναγεγραμμένον τὸ ἔτος τῆς ιδρύσεως τῆς Πολιτείας 1800, ὑπεράνω δὲ τοῦ συμβολικοῦ Λέοντος τὰς λέξεις *Septinsularis Respublica* καὶ ἑλληνιστὶ Ἐπτανήσος Πολιτεία διὰ κεφαλαίων γραμμάτων. Ἐπειτα δὲ ἄρχεται τὸ ἐγγράφον διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιγραφῆς· «Ὁ πρίγκηψ καὶ πρόεδρος τῆς Γερουσίας τῆς Ἴονικῆς Πολιτείας,» καὶ περαίνεται διὰ τῶν ἐξῆς· «Εἰς πίστιν τῶν ἀνωτέρω ἐπετέθη εἰς τὸ παρὸν ἐγγράφον ἡ μεγάλη σφραγίς τῆς Πολιτείας καὶ ὑπεγράφη διὰ τῆς ἰδίας ἡμῶν ὑπογραφῆς καὶ προσυπεγράφη ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Πολιτείας.» Ἐκ τοῦ δημοσίου Παλατίου τῆς Γερουσίας τῆς ἐδρευούσης ἐν Κερκύρα τῇ 19 Μαΐου 1805 ἔ. ἐλ.» «Γιδ. Καππάδοκας ἀντιπρόεδρος» «Ὁ Γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας κόμης Καποδίστριας.» Καὶ ἀριστερὰ φαίνεται ἐπιτεθειμένη ἡ μεγάλη σφραγίς. Ὁ γραμματεὺς εἶναι αὐτὸς ὁ κατόπιν γενομένος Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ τὸ μὲν ἐγγράφον αὐτὸ ὡς ἔχει ἐν τῷ ἰταλικῷ πρωτοτύπῳ θέλει δημοσιεῖθι ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς Ἑταιρίας χάριν τῶν ἀρεσκομένων εἰς τὰς τῶν πατέρων ἱστορίας. Ἐνταῦθα δὲ ἀφορμὴν ἐξ αὐτοῦ λαμβάνοντες θέλομεν προσθέσῃ τινὰ περὶ τῆς Ἐπτανήσου Πολιτείας.

Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἀφ' οὗ μετὰ τὰς νίκας τοῦ Βοναπάρτου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἔδωκεν ἡ Βενετικὴ Πολιτεία τὸ μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ παράδειγμα κράτους τῇ ἰδίᾳ ψήφῳ διαλυομένου τῇ 12 Μαΐου 1797, αἱ ἑλληνικαὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, αἵτινες ἀπετέλουν μέρος τῶν βενετικῶν κτήσεων μετὰ τῶν ἐν τῇ Ἠπειρῷ παραρτημάτων αὐτῶν περιήλθον καὶ αὐταὶ τῇ 28 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἰς τὴν κατοχὴν τῶν δημοκρατικῶν Γάλλων. Ἡ πρώτη δ' αὕτη τῶν Γάλλων κατοχὴ τῶν Ἰονικῶν νήσων διήρκεσε περὶ τοὺς εἴκοσι μῆνας. Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον δηλαδὴ τοῦ 1798 συνήθηθη συμμαχία μεταξὺ τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ῥωσίας, εἰς ἣν συμμαχίαν προσεχώρησεν ἔπειτα καὶ ἡ Ἀγγλία καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ δυνάμεις ἐ-